

Forfatter: Ingemann, B. S.

Titel: Udrag fra Valdemar Seier

Citation: Ingemann, B. S.: "Valdemar Seier", i Ingemann, B. S.: *Valdemar Seier*, udg. af Marita Akhøj Nielsen , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, i samarbejde med Nyt Dansk Litteraturselskab, cop. 1987, s. 24. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-ingemann02-shoot-idm140036558766528/facsimile.pdf> (tilgået 28. april 2024)

Anvendt udgave: Valdemar Seier

onde og skjæve Øine paa Folkets voxende Magt og Hæder. De vendiske og slaviske Smaafyrster og deres Venner see med Frygt og giftigt Nid den store Valdemars Slægt paa Danmarks Throne, og ingen tysk Keisers Venskab er længer at stolc paa, end han behøver vor Hjelp.»

Nu begyndte der en ivrig Samtale mellem Erkebisp, Saxo og Broder Gunner om Danmarks Stilling og Vilkaar og om hvad man havde at haabe og frygte af Fremtiden.

Mester Harpestræng blandede sig ikke i en Samtale, som ingen væsentlig Berørelse havde med hans Theologie og hans Lægekunst; thi han var temmelig eensidig og ligegyldig for alt Andet, og talte ikke gjerne om noget, som ikke angik disse hans to kjæreste Videnskaber; han havde derimod nøie lagt Mærke til den formeentlige Forgivelse, Talen nylig var om, og uden at bekymre sig om alle uvise Formodninger og Drømmerier, hvorfor han ansaa Saxos Fortælling om Bjergmanden, tænkte han kun paa om det ikke var muligt endnu at skaffe Vished om en saadan Kjendsgjernings Vinkelighed, ved at undersøge det nu i tre Aar begravne Kongelig.

Broder Gunner deeltog imidlertid med Livlighed i Samtalen. Han var en kjæk og ivrig Fædrelandsven, og blev snart noget rhetorisk og høirøster; han kunde ikke længer blive siddende paa Bænken, men reiste sig heftig og udbredte sig i en glimrende Lovtale over den nærværende gyldne Tid og over den Viisdom og Kraft, hvormed den unge Valdemar førte Spiret; han kaldte ham en stor Søn af en stor Fader, og haabede, at han skulde hæve Danmark til en Høide, som selv den første store Valdemar aldrig havde drømt om. Selv Kongens unge Søstersønner Grev Albert af Nordalbingen og Grev Otto af Lüneborg priste han som et Heltepar, lig Axel og Esbern Snare.

«Ret saa, Broder Gunner! – sagde Saxo og nikkede – J sparer ikke paa Hyperbolen. Grev Otto er jo en Dreng endnu. I kunde holde Taler paa Thinge som for Brødrene i Øm, hører jeg, og for en Deel har I Ret: den store Valdemars Kæmpeværk, Folkets Gjenfødsel i Aand og Kraft, synes vel ikke standset ved hans Grav; men husk paa Hundene i Fabelen, der greb efter Skygebilledet og tabte hvad den havde i Munden, og I vil maaskee tilstaae mig –

«Tilstaae mig først, ærværdige Fader! – afbrød Gunner ham med Varme – at vi leve i en lykkelig Tid! I er Manden fra det forgangne Aarhundrede, og seer heller tilbage, end frem; det er natutligt, I eders